

„Daaling dreit ham ales am aapler!“

Carlotta sprangt uun sin baad ap an deel, „Aapeldai, aapeldai!“

Hat at för sin leewent hal aapler! An daaling maaget det ganse familje en ütjfluch tu en büürsteed, wat aapler uunbaut. Det as goorei widj wech. Hat hee ham al so loong üüb det aapelfest frööget, an nü as at entelk so widj! Efter doord gungt at luas. Det familje sat uun’t auto: mam an aatj föör an Carlotta, sin grater saster Mia an san letj bruler Broder beeft.

„Aapel-saapel, aapel-saapel ...“, rept Broder gratem. Det skal aapelsaft het. De drankt hi so hal. An för al dön saagen, wat hi hal mei, teenkt hi ham en neien nööm ütj.

„Aapler san dach loongwiiljig! Wat skel wi do bluat de hiale dai üüb det büürsteed maage?“, jaamert Mia. Hat mäant, hat as al tu grat för sowat.

„Aapel-saapel, aapel-saapel“, rep Carlotta an Broder mä ian stem.

„Jam san dach ei gans wis!“, Mia wal bi detdiar aapel-tüüdelkroom ei mämaage.

Man üüb det büürsteed auerleit Mia ham det do dach ölers. So loongwiiljig as det diar goor ei: Det jaft en graten aapel-weedstridj. An Mia skaafet at sogoor gauer üüs san aatj, en aapel mä a mös ütj en dask mä weeder ütjtuhaalin! Uk üüs ale en letjen aapel üüb en skaas lei, de skaas uun hun nem an diarmä en ganse stak luup skel, san hat an Carlotta gans föör. Det maaget spoos!

„Keen jam eentelk troole-aapler?“, fraaget jo üübmoole en maan, wat üüb det büürsteed werket. Dön trii jongen luke ham mä grat uugen uun.

„Oho, keen jam wel ei. Troole-aapler smeeke föl beeder üüs normaal aapler. Wan jam det wel, wise ik jam, hü’m jo maaget.“

„Uu jä, wees so gud an wise üs det!“ Carlotta as gans apreeget. „Kön arkeneen troole-aapler maage?“, wal Finn wed. „Ik uk?“

„Nee, det kön ei arkeneen. Oober dü al, det sä ik. Nü paase üüb: Jam brük en aapel an en knif. Tuiarst skeer jam det hüsche ütj de aapel ütj, dat hi en hool hee. Do skel jam föörsichtig taken iin uun de aapel skeer: faan onern en letj stak efter boowen an weler deel, do weler huuch an weler deel – tik – tak – tik – tak – bit jam iansis trinjenam skäären haa.“

„As det nü al en troole-aapel?“, iintesken gefäält Mia dediar aapelkroom rocht gud.

„Ei so gau! Bluat wan jam en troole-spröök sai an de aapel diarbi eebenmaage, as det en rochten troole-aapel. Man spröök gungt so:

Aapel trinj an aapel ruad.

Aapel letj an aapel grat.

Aapel, aapel wise üs wat,

Troole, troole, tike-tak!“

Bi tike-tak tjocht hi de aapel föörsichtig ütjenöler.

„Uu, dü heest tau aapeluusen troolet!“, rept Carlotta.

„An mä take-tik wurt ütj de troole-aapel weler en normaalen aapel“, ferklaaret de maan an saat dön bial aapeluusen weler tup.

„Ik wal uk en troole-aapel maage“, rept Broder gratem, „an troole-aapel-saapel drank!“

„Do skääl dü di tuiarst en aapel-troole-spröök ütjteenk. Arkeneen brükt san aanj spröök. Jam uk, foomnen!“

Nü began’s ale tu riimin. „Aapel-troolerou, ütj een aapel maage ik tau!“

Heest dü uk last, en troole-aapel tu maagin? Do brükst dü uk en aapel-troole-spröök! Teenk di ianfach een ütj! Ferlicht begant de so: Klope, klope, klop, aapel ...

- *Christiane Ehlers*